

українська діаспора у значній частині своїх видань. Варіант О. Дроздовського, як ми вважаємо, не так потужно передає задум автора оригінального твору. Найкращий варіант перекладу, на нашу думку, пропонує Ю. Шевчук, який, відповідно до наміру Джорджа Орвелла, настановлює реципієнта перекладу на асоціації із реалією виключно Радянського Союзу.

Висновки. Результати проведеного дослідження демонструють, що у перекладах повісті-антиутопії «*Animal Farm*» Джорджа Орвелла домінують застосування стратегії одомашнення. Можливо, це зумовлено тим, що вони були здійснені за кордоном, де взагалі поширений доволі специфічний варіант української мови. Наявність низки перекладів одного твору є надзвичайно цінним явищем для дослідника, оскільки дає можливість порівняти їх рішення та стратегії, а сам переклад перетворює на своєрідне творче змагання. У випадку аналізованого у статті твору ми маємо враховувати, що деякі переклади здійснювалися у діаспорі, для якої взагалі притаманна певна мовна архаїка та надмірна доместикація. Інші переклади писалися так би мовити «на зорі» української незалежності, коли викривання усього радянського було актуальним літературним трендом. Крім того, застосування доместикації зумовлюється стилістикою самої байки, її гротескністю, яку перекладачі хотіли таким чином ще більше підкреслити та посилити, що також цілком вписується у традицію сучасного українського перекладу.

Подальші перекладацькі дослідження жанру антиутопії в цілому та повісті-антиутопії «*Animal Farm*» зокрема, з нашої точки зору, є дуже перспективними, адже жанр є недостатньо висвітленим у перекладацьких студіях.

Література:

1. Дашко Е. Л. Жанр антиутопии в английской литературе первой половины XX века: рекомендации по изучению темы в ВУЗе [Електронний ресурс] / Е. Л. Дашко. – Режим доступу : dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/54-Dashko.pdf
2. Копач О. О. Сучасна російська антиутопія (1980-2000 роки): традиції та новаторство (проза) : дис... канд. філол. наук: 10.01.02 / Таврійський національний ун-т ім. В. І. Вернадського. – Сімф., 2005.
3. Тузовский И. Д. Светлое завтра? Антиутопия футурологии и футурология антиутопий / И. Д. Тузовский; Челябин. гос. акад. культуры и искусств. – Челябинск, 2009. – 312 с.
4. Орвелл Дж. Ніч ополудні. Скотоферма / Дж. Орвелл, А. Кестлер ; Переклад з англійської О. Дроздовського. – Київ : РВО «Заповіт» МПП «Інформ ОТ сервіс», 1991. – 272 с.
5. Орвелл Дж. Ферма «Рай для тварин». Небилиця. – [Електронний ресурс] / З англійської мови переклав Юрій Шевчук, журнал «Всесвіт» #1, Київ, 1991. – С. 75–112. – Режим доступу : <http://ukrlife.org/main/minerva/orwell1.htm>
6. Орвелл Дж. Хутір тварин (вільний переклад з англійської Ірина Дибко, передмова Р. Кухара). – Балтімор ; Торонто: Укр. вид-во «Смолоскип» ім. В. Симоненка, 1984. – 98 с.
7. Оруэл Г. Колгосп тварин. / [Електронний ресурс] / З англійської мови переклав Іван Чернятинський, 91 ст., видавництвом «Прометей», Мюнхен, 1947. – Режим доступу : <http://litopys.org.ua/novela/kolghosp.htm>
8. Оруэл Дж. Скотухутір: Казка / [Електронний ресурс] / (переклад з російської Н. Околітенко, передамова Н. Околітенко). Літературно-художній та громадсько-політичний місячник «Вітчизна». – № 9. – 1992. – С. 38–72. – Режим доступу : http://chtyvo.org.ua/authors/Orwell_George/Skotokhutir/
9. Orwell G. Animal Farm [Електронний ресурс] / G. Orwell. – Режим доступу : http://msxnet.org/orwell/animal_farm.pdf

УДК 372.881.111.1

А. М. Габовда, Т. М. Кравченко,

Мукачівський державний університет, м. Мукачеве

ФОРМУВАННЯ АКТИВНОГО, ПАСИВНОГО ТА ПОТЕНЦІЙНОГО СЛОВНИКОВОГО ЗАПАСУ СТУДЕНТІВ-ФІЛОЛОГІВ

У статті розглянуто питання формування активного, пасивного та потенційного словникового запасу студентів-філологів. В дослідженні розкривається система роботи над словом, поглиблення розуміння його у контексті, усвідомлення студентами відтінків лексичних значень, що сприяє збагаченню словникового запасу, теоретичних знань про слово і практичних навичок користування різними видами лексики. Сприймання та запам'ятовування лексичних одиниць відбувається на основі асоціацій. На етапі знайомства з новою лексикою важливим є вибір комунікативної спрямованості, яка сприяє використанню слів у мовленні і формуванню позитивної мотивації засвоєнню нових лексичних одиниць. В основі комунікативної спрямованості мають бути асоціативні процеси, які сприяють мимовільному запам'ятовуванню слів. Типологія лексики встановлює типи слів з точки зору тих труднощів, які вони викликають при засвоєнні. Подібний підхід дозволяє визначити систему роботи над кожною групою слів лексичного мінімуму з урахуванням їх складності. Виділено вісім типів лексичних одиниць. Визначено категорії вправ спрямованих на запам'ятовування слова. Розглянуто різні способи словотворення, завдяки яким формується потенційний словник студента. Теоретична цінність роботи полягає в узагальненні та систематизації методологічних знань по даній проблемі. Практична цінність – в розробці методологічних рекомендацій, щодо навчання лексичному матеріалу. Перспективу подальших досліджень бачимо у систематичному збагаченні словникового запасу студентів під час здійснення між предметних зв'язків з іншими навчальними дисциплінами, що має забезпечити процес глибокого засвоєння слова у всіх його виявах.

Ключові слова: лексика, словниковий запас, студенти-філологи, активні, пасивний, потенційний запас.

FORMATION OF ACTIVE, PASSIVE AND POTENTIAL VOCABULARY OF STUDENTS- PHILOLOGISTS

The paper deals with the formation of active, passive and potential vocabulary of students-philologists. The study revealed the system of work over the word, understanding it in the context, realization of lexical meanings of shades by students, contributes to the enrichment of vocabulary, theoretical knowledge of word and practical skills to use different kinds of language. Perception and memorizing of lexical items takes place on the basis of association. At the stage of acquaintance with new vocabulary it is important to choose a communicative orientation, which promotes the use of words in speech and formation of positive motivation of mastering new lexical items. Associative processes should be at the heart of communicative orientation that contribute to involuntary memorization of words. The typology of vocabulary sets the types of words in terms of the difficulties they cause for learning. This approach allows the system to determine the work of each group of words lexical minimum, taking into account their complexity. Eight types of lexical units have been identified. Categories of exercises aimed at memorizing the words have been defined. Various methods of word formation have been considered with the help of which a potential student's vocabulary is formed. The theoretical value of the work is generalization and systematization of methodological knowledge on this issue. The practical value is the development of methodological recommendations on

learning lexical material. The prospect of further research we see in a systematic enrichment of the vocabulary of students in the implementation of interdisciplinary connections with other academic disciplines to ensure the process of deep assimilation of a word in all its forms.

Key words: *vocabulary, vocabulary, philology students, active, passive, potential stock.*

ФОРМИРОВАНИЕ АКТИВНОГО, ПАССИВНОГО И ПОТЕНЦИАЛЬНОГО СЛОВАРНОГО ЗАПАСА СТУДЕНТОВ-ФИЛОЛОГОВ

В статье рассмотрены вопросы формирования активного, пассивного и потенциального словарного запаса студентов-филологов. В исследовании раскрывается система работы над словом, углубление понимания его в контексте, осознание студентами оттенков лексических значений, способствует обогащению словарного запаса, теоретических знаний о слове и практических навыков пользования различными видами лексики. Восприятие и запоминание лексических единиц происходит на основе ассоциаций. На этапе знакомства с новой лексикой важным является выбор коммуникативной направленности, которая способствует использованию слов в речи и формированию положительной мотивации усвоения новых лексических единиц. В основе коммуникативной направленности должны быть ассоциативные процессы, которые способствуют произвольному запоминанию слов. Типология лексики устанавливает типы слов с точки зрения их трудностей, которые они вызывают при усвоении. Подобный подход позволяет определить систему работы над каждой группой слов лексического минимума с учетом их сложности. Выделено восемь типов лексических единиц. Определены категории упражнений направленных на запоминание слова. Рассмотрены различные способы словообразования, благодаря которым формируется потенциальный словарь студента. Теоретическая ценность работы заключается в обобщении и систематизации методологических знаний по данной проблеме. Практическая ценность – в разработке методологических рекомендаций, в обучении лексическому материалу. Перспективу дальнейших исследований видим в систематическом обогащении словарного запаса студентов при осуществлении межпредметных связей с другими учебными дисциплинами, должно обеспечить процесс усвоения слова во всех его проявлениях.

Ключевые слова: *лексика, словарный запас, студенты-филологи, активный, пассивный, потенциальный запас.*

Постановка проблеми. Знання іноземної мови асоціюється із знанням слів, в той час як володіння мовою – з лексичними навичками, які саме й забезпечують функціонування лексики у спілкуванні. Отже, лексичні навички слід розглядати як найважливіший і невід’ємний компонент змісту навчання іноземної мови, їх формування саме і є метою навчання лексичного матеріалу. Лексичний аспект спілкування має певні особливості, які полегшують його засвоєння, і такі, що його утруднюють. До перших відноситься зв’язок лексики зі змістом комунікації, на що спрямована увага комунікантів. Це сприяє концентрації їх уваги і врешті-решт – засвоєнню. До других відноситься практично невичерпний запас лексики будь-якої західноєвропейської мови, а також великі труднощі засвоєння іншомовної лексики, що пов’язані з формою слова (звуковою, графічною, граматичною), його значенням, характером сполучуваності з іншими словами, вживанням слів, а також розходженням зі словами рідної мови. Викладене вище дозволяє зробити висновок про надзвичайну актуальність проблеми, про необхідність тривалої і трудомісткої роботи з метою засвоєння іншомовної лексики, яка передбачає безперервне накопичення і розширення словникового запасу, так і оперування ним у різних видах мовленнєвої діяльності – аудіюванні, говорінні, читанні, письмі. Існуюча ж необхідність у раціональній побудові, організації і застосуванні її в процесі навчання вимагає більш ретельного і детального вивчення проблеми навчання лексики.

Аналіз досліджень і публікацій Питання навчання лексики вивчали В. Бухбіндер, Н. Гез, С. Смоліна, О. Соловова, С. Шатілов та ін. Питання мовної компетентності філологів були предметом дослідження Н. Бориско, Т. Кияка, С. Ніколаєвої, Л. Павлової та ін. Методика розвитку лексичної компетенції студентів на основі формування мотиваційної бази навчання розглядалась А. Сіземіною, а поняття «лексична компетенція» на просунутих рівнях володіння іноземними мовами Ю. Давидовою.

Мета статті – дослідити основні завдання роботи над лексикою, вивчити методичну типологію та інтерпретацію лексики, з’ясувати питання відбору нової лексики.

Виклад основного матеріалу. Психологи стверджують, що сприймання та запам’ятовування лексичних одиниць відбувається на основі асоціацій. Кожне слово вступає в асоціативний зв’язок з раніше вивченими словами в нашій довготривалій пам’яті і, завдяки індивідуальному мовленнєвому досвіду, сприймається нами як відоме або невідоме.

Лексичні навички (продуктивні та рецептивні) передбачають оволодіння ознаками слова, необхідними для його використання в мовленні, семантикою слова, тобто його значенням (значеннями) і функціональними ознаками слова, тобто його призначенням.

Лінгвістичний компонент змісту засвоєння лексики представляє лексичний мінімум, тобто слова, словосполучення, фразеологізми, спеціально підібрані для засвоєння в навчальному процесі. Критеріями відбору лексичного мінімуму є тематика (слова повинні виражати найбільш важливі поняття за темою, визначеною Програмою вивчення іноземних мов). При відборі лексичних одиниць враховується принцип виключення синонімів та інтернаціональних слів, які повністю співпадають в іноземній та рідній мовах. В залежності від характеру мовленнєвої діяльності розрізняють активний (продуктивний) та пасивний (рецептивний) лексичний мінімум.

В. А. Бухбіндер визначає реальний і потенційний словниковий запас. Вся лексика мінімуму повинна бути засвоєна практично упродовж курсу вивчення іноземної мови, забезпечуючи розвиток їх продуктивної і рецептивної мовної діяльності, тому вона відноситься до реального словникового запасу. Разом з тим потрібно проводити роботу, внаслідок якої формуються уміння впізнавати і розуміти словникові одиниці, які зустрічаються вперше, але мають знайомі елементи, опора на які дає можливість досягнути їх розуміння. Слова, які можуть бути зрозумілими у тексті без спеціального вивчення складають потенційний словниковий запас.

Важливим на етапі знайомства з новою лексикою є вибір комунікативної спрямованості, яка сприяє використанню слів у мовленні і формуванню позитивної мотивації засвоєнню нових лексичних одиниць. В основі комунікативної спрямованості мають бути асоціативні процеси, які сприяють мимовільному запам’ятовуванню слів. Ці асоціації можуть бути обумовлені як парадигматичними зв’язками слова (слова однієї частини мови), так і синтагматичними (слова, що належать до одного поняття). Засоби створення комунікативної спрямованості є різноманітними: оповідання з опорою на ілюстрацію (тематичну чи сюжетну картину, предметні картинки, діафільм, колаж, опорний плакат та інше), бесіда, відеофільм та інше [5, с. 22].

На сьогодні актуальною проблемою є створення конкретної методичної типології лексики у відповідності з особливостями рідної та іноземної мови і в залежності від етапу навчання. Окремо слід розглядати типологію активного і пасивного словника, а також потенційного. Типологія лексики встановлює типи слів з точки зору тих труднощів, які вони

викликають при засвоєнні. Подібний підхід дозволяє визначити систему роботи над кожною групою слів лексичного мінімуму з урахуванням їх складності. При вивченні важких для засвоєння слів треба враховувати багатофункціональність слова, лексичне значення, граматичну форму та синтаксичну роль.

Досліджуючи характер іноземних слів, вчені виділяють вісім типів лексичних одиниць [7, с. 344].

- інтернаціональні і запозичені слова;
- похідні та складні слова зі знайомими складовими частинами;
- слова, обсяг значень яких близький до семантичного обсягу слова в рідній мові;
- слова, які є особливими за своїм змістом для мови, що вивчається;
- слова, які мають спільні корені у рідній мові, але відрізняються за змістом;
- слова і словосполучення, окремі компоненти яких хоча і відомі, але є ідіомами і не подібні за значенням
- слова, обсяг яких ширший за обсяг значень відповідного слова у рідній мові;
- слова, які мають вужчий обсяг значень, ніж у рідній мові.

Тренування студентів з метою засвоєння нових слів здійснюється за допомогою вправ, спрямованих на формування продуктивних лексичних навичок та їх удосконалення. Всі вправи, залежно від структури навичок, поділяються на дві категорії: вправи, які спрямовані на запам'ятовування слова, його семантики у єдності з фонетичною і граматичною формою слова, завдяки чому забезпечується операція видобування слова із довгочасної пам'яті, і вправи, які ставлять за мету зміцнити синтагматичні та парадигматичні зв'язки даної лексичної одиниці.

Оскільки слово (його форма і значення), засвоюється завдяки ситуативності та необхідності для відтворення своїх думок і почуттів, первинне тренування з використанням нової лексики після її презентації здійснюється через умовно-мовленнєві вправи (вправи на імітацію, трансформацію, репродукцію, що здійснюються в умовах спеціально організованого спілкування).

На основі оволодіння різними способами словотворення формується потенційний словник студента, що має велике значення для рецептивних видів мовленнєвої діяльності. Основним джерелом потенційного словника є мовна догадка. Дослідники виділяють три групи підказок, що використовуються для розвитку мовної догадки: внутрішньомовні підказки, значення яких випливає з належності слова до певної граматичної категорії, яка виявляє свої функції у реченні; міжмовні, які містяться в словах, що утворені в результаті запозичення з іншої мови; зовнішньомовні підказки, значення яких з'ясується у процесі пізнання явищ та фактів дійсності.

Мовна догадка має суб'єктивний характер, але спеціальні вправи надають їй ознак керованості. Робота над розвитком мовної догадки приводить до збагачення лінгвістичного та загального кругозору.

Сучасна англійська мова надзвичайно багата на стійкі сполучення слів та ідіоми, які вживаються для реалізації різних комунікативних намірів: для привернення уваги співрозмовника, підтвердження або коментування почутого, висловлення вдячності, згоди, прохання тощо. Тому важливістю навчання фразеологічних одиниць є очевидно. Англійська мова високоідіоматична. Важливим фактом, на який слід звернути увагу, є те, що ідіомами є не тільки розмовні вислови, як багато хто вважає. Їх можна зустріти як у офіційній мові, так і у сленгу, у поезії, у мові Шекспіра або у Біблії. Через те що деякі ідіоми мають свої властивості, ми повинні вчити їх як ціле, не змінюючи їхніх частин. Для тих, хто вивчає англійську мову, правильне використання ідіом часто стає головною метою, і той факт, що деякі ідіоми не логічні або граматично неправильні, спричиняє труднощі, тому що нелегко передбачити, як вони можуть повести себе граматично, а в багатьох випадках їхнє використання обмежується стилістично або контекстуально. Допомогти може тільки ретельне вивчення та завчання напам'ять.

Необхідність пошукових засобів еквівалентного перекладу ідіом рідною мовою розвиває перекладацькі навички та вміння. До того ж, робота з прислів'ями, приказками та ідіомами стимулює інтерес студентів до роботи зі словником [7, с. 55].

Ті, хто вивчають іноземні мови, знає про необхідність вивчення іноземних слів не окремо, а у словосполученнях. Запам'ятовування окремого слова, особливо полісемантичного, не робить можливим правильне його використання у мовленні.

Варто також запам'ятати послідовність роботи над лексикою: ознайомлення з новим матеріалом; первинне закріплення; розвиток умінь і навичок використання лексики в різних видах мовленнєвої діяльності.

Спочатку слід створити ситуацію й визначити загальну пізнавальну комунікативну задачу. Розкриття значення слова, тобто його семантизація, може здійснюватися без перекладу шляхом з'ясування кореня слова, префіксів, суфіксів і словотворчих елементів – за допомогою здогадки.

Демонстраційні, описові, означальні, контрастні, асоціативні, контекстуальні й морфологічні способи введення активної лексики розвивають мовленнєву здогадку, збільшують мовну практику, створюють підґрунтя для запам'ятовування, посилюють асоціативні зв'язки. Прямий переклад слів, звичайно, заощаджує час і потрібен для семантизації абстрактних понять і реалій англійської мови.

Необхідно, щоб студенти інтенсивно вживали нове слово за умов спеціально організованого спілкування. Постійне використання нового слова є найкращим способом його вивчення. Без повторного використання в нових ситуаціях нові слова швидко переходять у розряд пасивної лексики. Тому повернути лексиці активний статус допоможуть відповідні вправи, розв'язання кросвордів і лексичні ігри.

Висновки. Виходячи з того, що вдосконалення мовлення людини відбувається передусім на основі розширення її уявлень про навколишній світ відповідно збагачення її лексичного запасу, в дослідженні розкривається система роботи над словом, поглиблення розуміння його у контексті, усвідомлення студентами відтінків лексичних значень, що сприяє збагаченню словникового запасу, теоретичних знань про слово і практичних навичок користування різними видами лексики.

Перспективи подальших пошуків у напрямку дослідження. Перспективу подальших досліджень бачимо у систематичному збагаченні словникового запасу студентів під час здійснення міжпредметних зв'язків з іншими навчальними дисциплінами, що має забезпечити процес глибокого засвоєння слова у всіх його виявах.

Література:

1. Арнольд И. В. Основы научных исследований в лингвистике : Учебное пособие / И. В. Арнольд. – М. : Высшая школа, 2002. – 140 с.
2. Бухбіндер В. А. Основы методики викладання іноземних мов / В. А. Бухбіндер. – К. : Вища школа, 1986.
3. Друзь Г. О. Рационалізація процесу засвоєння іншомовної лексики / Г. О. Друзь // Рідна школа. – 2002. – № 1. – С. 61–65.
4. Грузинская И. А. Методика преподавания английского языка / И. А. Грузинская. – М. : Педагогика, 2000. – 210 с.
5. Методика преподавания иностранных языков за рубежом / Сост. М. М. Васильева, Е. В. Синяевская. – М. : Прогресс, 1987. – 464 с.
6. Проноза О. В. Про паралельне використання українських і англійських прислів'їв та приказок у навчальному процесі / О. В. Проноза. – 2005. – № 10. – С. 24–25.

7. Суон М. В. Английский язык в современном употреблении / М. В. Суон. – М. : Высшая школа, 2004. – 55 с.
 8. Шилінговська І. П. Техніка вивчення іноземної мови за допомогою ідіом та ідіоматичних висловів / І. П. Шилінговська. – 2006. – № 6. – С. 12-13.

УДК 811.112.2'37

О. Б. Галицька,*Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки, м. Луцьк*

ТРАНСФОРМАЦІЯ НІМЕЦЬКОГО ДЕОНІМНОГО ПРОСТОРУ (ДО «ТЕОРЕТИЧНОГО КУРСУ ДРУГОЇ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ (НІМЕЦЬКОЇ)»)

У статті описано трансформацію німецького деонімного простору. Низка німецькомовних деонімів, утворених від власних назв, володіє компонентом негативного конотативного значення, вияв якого залежить від узуальної відомості вихідного оніма. Процес переходу власних назв у загальні назви супроводжується частинимовною зміною. Прикметною рисою сучасного німецькомовного медійного дискурсу є широке застосування деонімів. Німецькомовні загальні назви, утворені від онімів, аналізуємо в ролі носіїв соціолінгвокультурної інформації, незнання якої при перекладі з німецької на українську й англійську мови викликає її спотворене сприйняття.

Ключові слова: медійний дискурс, деонімізація, деонім, деонімна деривація, деонімна контамінація, деонімне словоскладання, деонімна конверсія.

THE TRANSFORMATION OF GERMAN DEONIMN SPACE

The paper focuses on a study of the deonyms in the modern German-language media discourse, which have gained more power. The impact of media discourse on political developments and decision making still has to be fully explored. The goal of this article is to examine the deonym as we will use the term here is a common noun derived from a proper noun, the name of a person. The article reviews a number of works related to this sphere and suggests its own understanding of the question. Based on the material of the political texts from the contemporary German press, the process of deonymization has been discovered. Attention is paid, first of all, to word-formation types of deonymization based on proper names: deonimn derivation, deonimn contamination, deonimn conversion, deonimn composition. Using deonyms, discourse participants (political journalists) try to offer their audience new meaning nuances, to present political reality in a specific way. This article investigates the transformation of German deonimn space: new words are derived from the names of German politicians, associated with their particular activity or referred to their special features. Deonyms expresses negative connotation and take the form of verbs, nouns, adjectives and adverbs. In general, we concentrated on the aspects of translation of the deonyms that can course a misunderstanding and as a result even a distortion of the information. The deonyms require a recipient of additional extra linguistic knowledge of national socio-culturally and politically specificity.

Key words: media discourse, deonymization, deonym, deonimn derivation, deonimn contamination, deonimn conversion, deonimn composition.

ТРАНСФОРМАЦІЯ НЕМЕЦЬКОГО ДЕОНІМНОГО ПРОСТРАНСТВА

В статье описана трансформация немецкого деонимного пространства. Немецкоязычные деонимы, образованные от имен собственных, обладают компонентом негативного конотативного значения, выявление которого во многом зависит от узуальной известности исходного онима. Процесс перехода имен собственных в имена нарицательные сопровождается частеречным изменением деонима. Отличительной чертой современного немецкоязычного медийного дискурса является широкое применение деонимов. Немецкоязычная образованная от онимов нарицательная лексика рассматривается в качестве носителя социолінгвокультурной информации, незнание которой при переводе с немецкого на украинский и английский языки вызывает ее искаженное восприятие.

Ключевые слова: медийный дискурс, деонимизация, деоним, деонимное словосложение, деонимная конверсия, деонимная деривация, деонимная контаминация.

Постановка наукової проблеми та її значення. Тектологічні зрушення в європейському соціумі на межі тисячоліть позначилися передусім на динаміці мови. Бурхливі та суперечливі процеси оновлення німецького лексикону, зокрема й сучасна німецька деонімна словотворчість, зумовлені загальними тенденціями демократизації та лібералізації суспільних та мовних норм, покликані забезпечити розвиток мови відповідно до її нового соціально-культурного та політичного статусу. Саме лексичний арсенал медійного дискурсу відчуває зміни у різних сферах життя і миттєво на них реагує. Отож актуальність обраної теми зумовлено загальною спрямованістю сучасних лінгвістичних досліджень на виявлення закономірностей та чинників розвитку й функціонування словотворення сучасної німецької мови.

Аналіз останніх досліджень цієї проблеми. Деонімна деривація вже кілька десятиліть привертає увагу вчених завдяки активності використання і різноманітності джерел походження. Показовим є науковий доробок німецьких деонімалогів-фахівців В. Фляйшера, М. Венгелера, В. Швейкарда [4; 6; 7; 9]. У центрі зацікавлень зарубіжних мовознавців – деонімізація іншомовних власних назв в англійській мові (О. В. Кравченко), процес деонімізації власних імен у літературній німецькій мові (А. Є. Біжкенова), деоніми на матеріалі французької, італійської, румунської й іспанської мов (В. Швейкард) [1; 5; 6].

Деонімна неологія в зіставному аспекті – тема малодосліджена, зокрема, в німецько-українській площині наукові пошуки такого характеру досі не проводилися. Ще менш вивченою є проблема еквівалентного перекладу деонімів з німецької мови на українську й англійську, оскільки їх невдалий переклад може бути незбагненим і, як наслідок, викликати перекручене сприйняття інформації.

У цій статті спробуємо простежити особливості деонімізації сучасного німецькомовного медійного дискурсу. Процес переходу власних назв (онімів) у загальні назви (апелятиви), які отримують нове значення, тлумачимо як деонімізацію [4, с. 58–66]. Метою статті є функціонування деонімів у сучасному німецькомовному медійному дискурсі. Досягнення поставленої мети передбачає вирішення таких завдань: обґрунтувати вибір робочих термінів і дати їх визначення; охарактеризувати трансформацію деонімного простору у вищезазначеному дискурсі. Об'єктом дослідження є деонімний німецький простір сучасного медійного дискурсу з його динамічністю мововираження.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Медійний дискурс трактуємо як «реальність, створену засобами масової комунікації, які опосередковують продукування, зберігання, поширення та